

1.

- Szerinted mikor fog feltűnni Lolának, hogy minden egyes üzlet alkalmával megsarcoljuk a cuccot? - kiabált ki Moe kicsiny hajójuk csempészrekeszéből, majd pár pillanattal később ki is mászott onnan. Sokat változott az elmúlt pár hónap alatt. Muszáj volt neki. Galaxis-szerte körözték, mivel megölte félttestvérét, Lenz Laarsont.

Néha rátört ugyan a lelkifurdalás, de észérvekkkel mindig meg tudta győzni magát, hogy ezt kellett tennie.

- Rence? Rence! - kiáltott társa után. Sehonnan nem jött válasz. Benézett a pilótafülkébe: senki. Hálófülkében szintén. Fintorogva elhúzta a száját, és megvakarta csupasz tarkóját.

Még mindig nem szokott hozzá, hogy meg kellett szabadulnia hosszú hajkoronájától, s helyette fiús, rövid frizurára kellett váltania. Kénytelen volt külsején változtatni a körözés miatt, hogy legalább ne a legelső pillanatban bukjon le, ha belép egy nyamvadt boltba.

Egy-két piercinget is beszerezett, többek közt a bal szemöldökébe és az alsó ajkába, bár utóbbi nem igazi volt. El is ájult volna, ha át kell szúrattania az ajkát.

Az elegáns életviteléről is le kellett mondania bizonytalan időre, mivel számlái egy részét zárolták, másrésztől meg újdonsült kalandortársa sem tudott meglévő vagyonáról - egyelőre.

- Áh, el nem tudtam képzelni, hogy hol vagy! - könnyebbült meg egy kicsit a nő, mikor a hajó rámpáján ücsörgő Rence-re rátalált. - Azt hittem, megint berúgtál, míg én a cuccot pakoltam, és magadon kívül heversz a kabinodban.

- Sokkal jobban érezném magam úgy – mondta Rence, egy pillantásra se méltatva Moe-t. Jobban lekötötte a figyelmét a kezében lévő kis szerkezet.

- És mi tart vissza? - huppant le mellé a nő.

Rence mélyet sóhajtott, majd odadobta Moe-nak a kis szerkezetet.

- Ez megválaszolja minden kérdésedet, Lizi. - Rence felállt a rámpáról és elindult a hajó belsejébe. - Nyomkövető. - tette még hozzá bosszús hangon.

Moe pár pillanatig némán forgatta kezében a szerkezetet.

- Hát, túl szép volt ahhoz, hogy sokáig igaz legyen - sóhajtott. - Csóringer Lola, vajon miből jött rá? - felállt, majd követte a férfit. - Hol találtad meg? Valamilyik alsógatyádba csempészte bele? - viccelődött Moe. Valahogy nem tudott már komolyan pánikba esni, hisz semmije sem volt már, amit elveszíthetne - az életén kívül.

- Biztos megvannak a módszerei - vélekedett Rence, kerülve az alsógatya témát. - Vagy egyszerűen csak paranoiás és nem bízik az újoncokban. Azt hittem, ez egy nyugis hétvége lesz... - odalépett az egyik tárolóhoz és kivett belőle egy sugárvetőt, majd ellenőrizte a feltöltöttségét.

- És milyen jól teszi, hogy nem bízik... - bólogatott elismerően Moe. - Mondjuk, nem csodálom... első ránézésre én sem bíznék benned! - próbálta kicsit elpoénkodni a dolgokat.

- Bennem? - hökkent meg Rence, majd fintorgott párat és megfogdosta az arcát. - Pedig olyan bizalomgerjesztő képem van. Nem is lettem volna testőr, ha úgy nézek ki, mint egy piti bűnöző.

- Nem is lettél testőr... - vigyorgott bele a képébe a nő

- Részletkérdés... - legyintett Rence, majd odadobott egy sugárvetőt Moe-nak is. - Pakold össze a legfontosabb dolgaidat arra az esetre, ha gyorsan kell távoznunk.

- De... Nem ezzel a hajóval megyünk...? - vonta össze szemöldökeit a nő. - Na, jó. Mi a terved pontosan? Tudod, hogy én most már szuicid hajlamokkal rendelkezek.

- Nincs tervem. Itt maradunk, várunk a szállítmányra, ahogy eredetileg terveztük. De szerintem a szállítmány helyett Lola kutyái fognak jönni, hogy elintézzenek minket.

- Igen, buli lesz! - kezdett el táncikálni Moe, majd pár pillanat múlva magától abbahagyta és elkomorodott. - Néha totálisan úgy viselkedek, mint egy idióta... Ugye?

- Azt akarsz, hogy hazudjak?

- Legyél csak nyugodtan őszinte. Túl fogom élni. - húzta ki magát a nő, és mélyen Rence szemébe nézett. - Szóval? - nem sok hiányzott azonban hozzá, hogy elröhögje magát.

- Ne fárasz - Rence elindult a kis főzőfülke irányába. - Remélem, hagytál valami kaját. Éhesen nem tudok harcolni.

- Mpf - reagálta Moe. - Vallj be, hogy nem tudnál már meglenni nélkülem! - kiabált még a férfi után Moe, de közben már útban volt a kabinja felé, hogy tényleg összeszedjen néhány holmit vész esetére. Körülbelül másfél órával később azon kapta magát, hogy elszunnyadt az ágyán, ám sugárvetője még karnyújtásnyira volt tőle. Ébredésének megvolt ám az oka is: léptek zaja, és nem, nem Rence-é.

- Moe! Moe, itt vagy? - állt meg valaki az ajtaja előtt, de egyelőre nem lépett be. Nem tűnt úgy, mintha rá akarnának rontani.

- Hmmm, ki az? - kérdezte álmos hangon a nő, persze csak tette, valójában nagyon is éber volt, és nesztelenül az ajtó mellé suhant.

- Reru vagyok. Robbal jöttem, hoztunk egy kis konyakot... Gondoltuk, bulizhatnánk egyet.

- Ó, ez jó ötlet!

- Máris megyek, csak megfésülködöm! Addig készítsétek elő a piát.

- Oké - válaszolta Reru, majd lépteiből ítélve el is ment az ajtótól. Moe gondosan felsője alá rejtette a sugárvetőt, majd óvatosan kilépett a kabinjából. A beszélgetés hangjaiból ítélve a többiek valahol a rámpán ücsöröghettek.

Még a folyosón járt, amikor egy kéz hátulról elkapta a karját. Moe megfordult és Rence állt előtte, az ujját a szája elé tartotta.

- Ha kérdezik, mondd, hogy a városba mentem. Bentről fedezlek - majd vetett egy sokatmondó pillantást a kezében lévő sugárvetőre.

- Hé, fiúk! - lépett ki Moe is a rámpára, mire mindkét férfi rápillantott. - Nincs nektek semmi dolgotok, hogy egész álló nap csak isztok.

- Rence hol van? - kérdezte Reru.

- Bement a városba - vont vállat a nő. - Biztos nőhiánya van... de én már nem is vagyok elég, mi?

- Ó, hogy szóval ti nem...? - vont fel a szemöldökét Rob. - Én azt hittem, hogy ti... Érted...

- Akkor mondjuk nincs kedved rosszalkodni egy kicsit? - lépett közelebb hozzá Reru.

- Amennyiben ez alatt arra gondolsz, hogy feküdjünk le fogmosás nélkül, a válaszom igen. Ha viszont a szexre gondolsz, a válaszom egyértelmű nem.

- Kár.

- Sajnálom, hogy a lelkedbe kellett taposnom, drága! De hol is van az a konyak?

- Milyen konyak? - hökkent meg Rob, majd leesett neki, hogy éppen most szólta el magát. Ebben a pillanatban Rob érezte, hogy valami kemény nyomódik a fejéhez.

- Bejelentkezés nélkül jöttök és még konyakot se hoztok? - mondta Rence. - Nem szeretjük az ilyesmit... - fejével intett Moe-nak.

A nőnek se kellett több, máris elővette sugárvetőjét és Reru fejéhez szegezte a fegyver rosszabbik végét.

- Szóval, miért is jöttetek? Rám hoztátok a frászt! - hisztériázott Moe. - És ha félek, meggondolatlan dolgokat csinállok... Igaz, Rence?

- Nem bánik túl biztos kézzel a sugárvetővel, nekem elhíhetitek - mondta Rence, majd jól belenyomta Rob hátába a sugárvető csövét. - Felállni!

- Gondolom megtaláltátok már a nyomkövetőt - morogta Reru.

- Milyen nyomkövetőt? - tette a hülyét Moe.

- Reru, a kriff verje meg, hogy nem tartod a szád! - bosszankodott Rob. A nő csak jót vigyorgott rajtuk.

- Szóval, azért jöttetek, hogy kicsináljatok minket? - folytatta az érdeklődést Moe

- Lola nem szereti, ha meglopják... - vetette fel Reru.

- És abban bízott, hogy ti majd kivontok minket a forgalomból? Most nagyot csalódtam benne... - csóválta a fejét Rence.

- Igazából azt szeretne volna, ha összehaverkodunk veletek. Nem igazán gyilkos alkat, csak ha nagyon muszáj...

- Ahha... szóval most elrontottuk a játékot. - hümmögött Moe. - Rence, mit gondolsz? Mit csináljunk velük?

- Én csak a birodalmi módszereket ismerem - terült szét Rence arcán egy gonosz vigyor. - De szerintem nem akarjátok megtudni, hogy azok milyenek.

Moe csak halkán kuncogott:

- Szerintem meztelenül kötözzük őket össze és hagyjuk el valahol... messze.

- És mi a birodalmi változat? - kérdezte jobb végkifejletben reménykedve Reru.

- Ugyanez, annyi változtatással, hogy az úrben hagyunk el titeket... Valahol messze - magyarázta Rence.

A nő sokatmondó pillantást váltott Rence-szel, próbálta tudatni vele, hogy inkább az első változatot pártolná.

- Nem kell több halál - formálta ajkaival a szavakat úgy, hogy csak társa láthatta.

Rence kacsintott.

- Nem hiszem, hogy két ilyen szánalmas féreg hiányozni fog Lolának - azzal egy-egy energiabilincset kattintott rá a két csempész csuklójára. - Tudok egy jó helyet, ahonnan nagyon szép kilátás nyílik a Tepasira és a holdjaira.

- Csak ne legyen nagyon buzis, jó? - kérte Rob.

- Jó - egyezett bele végül Moe.

2.

Gyönyörű napsütéses reggelre ébredtek aznap az Alderaan lakói. A mediterrán hegységek szőlősgazdái már korán nekiláthattak a munkához – szép termés ígérkezett arra az évre.

Nem messze az egyik igazán szép és gondozott birtoktól egy kis űrhajó készülődött a landoláshoz. A leszállótalpak olyan puhán érkeztek a talajra, hogy a hajó utasai valószínűleg semmit se érzékeltek az egészből.

A hajtóművek leálltak és a rámpa máris leereszkedett, majd egy fiatalember sétált le rajta. A napfény megcsillant az övében lógó fénykard markolatán.

Vett egy mély lélegzetet, majd elindult a legközelebbi ház felé.

Csendes volt minden, a környékbeliek valószínűleg még az igazak álmát aludták. Neki azonban nem volt vesztegetnivaló ideje. Minél előbb találkozni akart régi barátaival.

Keskeny kis ösvény vezetett a kerítéshez, a kapu be se volt csukva, teljesen szabadon lehetett ki-be járkalni. Ő is próbált minél kevesebb zajt csapni, hogy majd annál nagyobb legyen a meglepetés.

Végigsétált az udvaron, fellépdelt a verandára, ami tele volt mindenféle szétszerelt gépezettel, aztán az ajtóhoz lépett. Már éppen rátenyerelt volna a kapcsolóra, amikor félrehúzódott előtte az ajtó. A döbönt tekintetű Teleiával találta szembe magát.

- Öhm... Hello – köszönt a férfi kedélyesen.

A lány egy pillanatig csak meredten állt, majd a meglepetéstől sikoltozni kezdett és a pilóta nyakába vetette magát.

- Camin! Nem hiszem el! Camin!

- Nyugi, kislány - vakarta le magáról a sikoltozó Teleiát Camin. - Én vagyok.

Valahonnan az emeletről egy férfi hangja hallatszott.

- Már megint idetévedt egy pittin a szomszédból? - aztán a lépcsőn megjelent két láb és hamarosan feltűnt egy arc, melyet olyan sok lény mondhatott magáénak a galaxisban. Ace amint megpillantotta a küszöbön álló Camint, gyorsított léptein, és meg se állt a pilótáig. - Te meg... Hogy?

Camin elvigyorodott és megvonta a vállát.

- Dotrie kihozott a birsiktól. A többiek is itt vannak? - nyújtogatta a nyakát a pilóta, hogy belásson a közeli helyiségekbe. - Hoztam egy kis ajándékot Schannak - lóbálta meg a feje felett a fiú fénykardját.

Ace elkomorodott.

- Gyere, üljünk le.

- Kérsz valamit inni? Reggeliztél már? Nem vagy éhes? - Teleia annyira feldobódott attól, hogy Camin életben van, hogy állandóan csak ezeket a kérdéseket ismételte.

- Csinálj valami reggelit, Tel, teljesen mindegy. Szeretnék beszélni Caminnel. - szólt rá Ace a lányra, aki azonnal értett a szóból és kiment a konyhába. A klón mg várt pár pillanatot, majd a pilótára nézett. - Örülök, hogy élsz.

- Képzelted, hogy én mennyire. - bólogatott Camin. - De közel voltam az ellenkezőjéhez. Majdnem egy hónapig kómában voltam, és amikor magamhoz tértem, Dotrie-t láttam meg először... Már jó ideje kereslek titeket.

Ekkor ismét nyílt a bejárati ajtó, és a bekötözött szemű Akane lépett be rajta.

- Camin - szólalt meg a nő. - Micsoda kellemes meglepetés. - a hangjából azonban úgy jött le, nem igazán lepődött meg a pilóta jelenlétén. - Ace, miért ácsorogtok itt? Meg se kínálsz a vendéget semmivel?

Camin szélesen elvigyorodott és a klónra pillantott, aki olyan képpel meredt a pilótára, hogy annak rögtön elment a kedve a vigyorgástól és inkább Akane felé fordult.

- Örülök, hogy jól vagy, Akane - mondta a pilóta.

Akane csak biccentett, majd elindult a nappali felé, a két férfi követte. Miután mindhárman kényelembe helyezték magukat, a Jedi szólalt meg először.

- Mi járatban vagy errefelé, Camin? - kérdezte.

- Régóta kereslek már titeket - mondta a pilóta. - Visszahoztam Schaan fénykardját, már biztos hiányolja.

Ace egy pillanatra elhallgatott, majd úgy döntött, jobb, ha egyszerűen kimondja.

- Camin... Schaan meghalt. Meghalt azért, hogy minket megmentsen...

Camin torka összeszorult. Jó pár percig nem volt képes megszólalni, csak az asztalon heverő markolatot bámulta. Aztán végül felpillantott Ace-re.

- De... De hát... Mi történt? - kérdezte és bízott benne, hogy sokáig eltart majd a magyarázat, mert egyelőre ennél többet nem tudott volna kinyögni. Elvesztette Moe-t, most pedig kiderült, hogy Schaan is meghalt akkor. Már csak ő és Ace maradtak...

- Miután te és M... Szóval miután elmentetek, hogy biztonságos helyre vigyétek Teleiát, a birodalmiak bekerítették minket. Nagyon sokáig harcoltunk, és... Nagyon sokáig kitarítottunk, de sajnos túlerőben voltak. Vártunk benneteket vissza, de nem jöttetek... Csak Schaan. Fogalmunk sem volt, hogy veletek mi történt... A birodalmiak meg csak jöttek és jöttek... Lépegetőkkel... Már éppen indulni akartunk, és el is tudtunk volna jönni, ha az egyik lépegető nem a hajónkat veszi célba. Schaan lent maradt, hogy kicsit feltartsa, de valójában tudta, hogy nem fog tudni velünk jönni. Utoljára az előtt láttam, hogy az a romhalmaz maga alá temette...

- fejezte be Ace a szomorú beszámolót. - De... Veletek mi történt?

- Dotrie elkapott minket, felvitt az egyik csillagrombolóra. Aztán elintézte, hogy engem engedjenek el... Moe... Ő ott maradt... - magyarázta Camin. Egyszerűen képtelen volt kimondani, hogy Moe meghalt. - Nem hiszem el, hogy Schaan is... Pont most, amikor elkezdhetted volna tanítani. - pillantott a Jedire Camin.

- Ő már egyé vált az Erővel - mondta Akane.

- A fénykardját odaadhatnánk Teleiának - motyogta Camin.

- Ezt a döntést szerintem bízzuk Akanéra - mondta komoran Ace. Hosszú percekig csak hallgattak, majd a klónnak eszébe jutott valami. - Azt mondtad, kómában voltál? Akkor valószínűleg azt sem hallottad, hogy valaki kinyírta Laarsont.

- Nem - felelte Camin. - És ki volt az? Elkapták már?

- Valami begőzölt rohamosztagos, de még keresik. - vont vállat Ace. - Szívesen segítenék neki elrejtőzni. Bárcsak hamarabb megtette volna, hogy elvágja annak a szemét alaknak a torkát.

- Ace - pirított rá halkán Akane. Jedi volt, nem szerette a vérontást, és a bosszút sem.

- Mondjuk, ha él, ha nem, nekünk akkor is bujkálnunk kell. - tette hozzá a klón.

- Szerintem szépen berendezkedtetek itt - bólogatott elismerően Camin.

- Az Alderaannal szerencsénk volt. - mondta Akane. - Ez egy békés bolygó.

Ahogy a Jedi kimondta ezeket a szavakat, egy közeli robbanás rázta meg az épületet. Mindhárman rögtön talpon termettek.

- A hajóm! - kiáltotta Camin.

A verandára már Teleia társaságában szaladtak ki, és meg kellett állapítaniuk, hogy Camin balsejtelve igaznak bizonyult. Nem messze a birtoktól egy roncsalmaz lángolt és ontotta magából a füstöt és a szikrákat. Egy másik hajó pedig éppen megfordult a birtok másik vége felett.

- Tudtam, hogy nem lesz jó vége annak, ha felbukkansz! – kiabálta túl a zajt Akane. A felettük repülő gép újabb lövéssorozatot adott le, felégetve vele az egész szőlőskertet. Néhány lövés pedig a házat is eltalálta.

- Most mit csináljunk? - kérdezte aggódva Teleia.

- Menjetek a hátsókertbe, mindjárt megyek én is! - utasította a kis csapatot Ace, majd betuszkolta a lányokat az ajtón, és megkérte Camint, hogy menjen a lányokkal. Földre vetette magát, és kúszva közlekedett, aztán a megfelelő fedezék mögött felpattant és futva megindult a szomszéd ház felé. Nagyon jól tudta, hol tartja a szomszéd a siklóját, és most kénytelen lesz kölcsönkérni azt. Illetve majd utólag szól, hogy kölcsönvette - most nincs idő formaságokra. Támadóik látszólag nem akarták az egész környéket porig rombolni, egy ideje már nem lőttek. Biztos célpontokra vártak. Például olyanra, mint egy veszettül manőverező úrsikló. Caminéknak éppen annyi idejük volt csak, hogy beugorjanak a járműbe, míg Ace picit lelassította azt.

Miután Ace meggyőződött róla, hogy mindenki beszállt, a legközelebb erdő felé vette az irányt. Az őket követő hajó itt csak vaktában tudott lövöldözni, ennek ellenére néhány lövés elég közel csapódott be hozzájuk. A zavaró tényezők számát pedig csak növelte a sűrű aljnövényzet és a fák mindenfelé tekerdő ágai, melyek nem igyekeztek azon, hogy elugráljanak a sikló útjából.

Nagyjából húsz perces terepsiklózás után megpillantottak egy épületet, egy kisebb tisztáson állt. Ace egyenesen a ház irányába száguldott.

- Direkt hoztad őket a nyakunkra? - kérdezte Akane Camint.

- Kiket? - kérdezte meghökkenve Camin.

- Hát a kis barátnődet és a birodalmi különítményét. - magyarázta a nő és a felettük manőverező hajóra mutatott.

- Fogalmam se volt róla, hogy Dotrie követ engem.

- Biztos nem két szép szemedért kaptad azt a hajót.

Camin elhúzta a száját.

- Nem gondoltam, hogy hiányolni fogja azt a pár kreditet.

- Tényleg, a fejtámadások nem arról híresek, hogy minden egyes kredithez ragaszkodnak - gúnyolódott Ace.

- A marakodás nem változtat a helyzet jelenlegi állásán. Reménykedjünk, hogy élve megússzuk. - intette le a fiúkat a Jedi

- Londerrék biztos segítenek, úgyis annyira ki vannak éhezve egy kis lövöldözésre - vetette fel Teleia.

- Az lehet, de nem a birodalmiakkal szemben...

Ahogy egyre jobban közeledtek célpontjukhoz, feltűnt, hogy az épület körül több, kisebb-nagyobb hajó parkol.

Camin nem igazán értette, hogy mi is ez pontosan, de Akane már válaszolt is fel nem tett kérdésére.

- Ez egy szerelőműhely, az egyik legjobb a környéken. Ace néha besegített itt, azért jövünk ide... Talán a... - de mondatát már nem tudta befejezni, mert a következő pillanatban kilőtték alóluk a siklót és négyen öt felé zuhantak és bucskáltak a kis tisztáson. Szerencséjükre ezt követően nem hangzott el több lövés, támadóik leszálláshoz készülődtek.

3.

Kellhet ennél több egy csempésznek? Ilyen és ehhez hasonló gondolatok cikáztak át Rence agyán egy-egy korty után, amit a hús alderaani sörből vett magához. Nagyjából egy órája érkezettek meg a bolygóra, a hajójukat leadták egy gyors szervizre, Moe és ő pedig kényelembe helyezték magukat a műhely mögötti erdő szélén. A nap már elég erősen tűzött ahhoz, hogy ők visszavonulhassanak a fák árnyékába.

A kellemes délelőtti sziesztájukat azonban megzavarta néhány nyugtalanító hang – messziről érkeztek, de így is tisztán ki tudták venni a lövések ismerős zümmögését.

Moe és Rence összenéztek. Egyelőre a fák nyújtotta biztonságból várták a fejleményeket. A lövések egy időre abbamaradtak, már csak két hajtóműhangot hallottak, a fent közeledő hajtóműhöz tartozó gépet már látták is, a másik pedig valószínűleg egy sikló volt. A sikló hangja egyre erősödött a műhely másik oldala felől, majd egyszer csak a fenti gép leadott egy lövést, és a hangzavarból ítélve pont telibe találta a siklót.

Annak ellenére, hogy a két csempész már nem az első üveg sört élvezte, elég gyorsan magukra találtak. Felkászálódtak a puha fűből és elindultak, hogy utánajárjanak a történeteknek.

Közben a hajó, ami a lövéseket adta le, hozzákezdett a leszálláshoz.

- Nem azt mondtad, hogy ez egy békés bolygó?! - méltatlankodott Moe, miközben kibiztosította sugárvetőjét. Nesztelenül lopakodtak vissza az épülethez, majd odalapultak a falhoz. - Szerintem menjünk át a hangáron, mi onnan kilátunk a tisztásra, de ők nem látnak ránk befelé.

- Nem kéne ebbe belekeverednünk, Lizi - vélekedett Rence, de azért Moe után indult. Útközben még a sugárvetőjét is elővette és ellenőrizte a töltöttségét. Moe egy kérdő pillantást vetett rá. - Csak a régi reflexek... - vont vállat Rence.

A nőnek igenis azt súgta a hatodik érzéke, hogy mindenképpen legalább egy pillantást kéne vetnie a helyzetre. Olyan nyugtalanság lett úrrá rajta, aminek okát ő maga sem tudta, és ezért igyekezett nem kimutatni Rence felé. A hangár majdnem üres volt, leszámítva azt a pár szervizdroidot, akik zavartalanul folytatták tovább munkájukat, ők ügyet sem vetettek a két elhaladó alakra. Moe még nem látta a pontos eseményeket, csak a szerelőműhely tulajdonosának hangját ismerte fel.

- Hölgyem, kérem - szólt a hang valahonnan kintről. - Ez biztos valami tévedés lesz, kérem! Engedje, hogy kórházba vigyük őket, lehet, hogy megsérültek. Nem bűnözők ezek, ismerem őket jól, itt laknak nem messze! - Moe számára a meglepetés azonban a válaszban rejlett: a megszólított Dotrie Sharian hangján reagált.

- Ez birodalmi ügy. Ne üsse bele az orrát, ha jót akar – mondta a fejedvadász, majd intett a négy rohamosztagosnak, hogy felvihetik a foglyokat a hajóra.

Moe úgy helyezkedett, hogy nehogy lemaradjon valamiről. Nagy nehezen talált egy olyan helyet, ahonnan rálátott a tisztásra. Csak két rohamosztagost látott, és másik két test ott hevert a földön. Két férfi, egy sötét hajú és egy valamivel világosabb hajú. Éppen az utóbbit nyalábolták fel a katonák a földről. Moe megpillantotta az arcát és ereiben meghűlt a vér.

Camin!

- Csak nem régi haver? – kérdezte Rence, látva Moe heves reakcióját.

- Ez a repedtsarkú vitt el engem Laarsonhoz - biccentett fejével Dotrie irányába. - Ő pedig Camin, már meséltem róla... - a nő agyában úgy cikáztak a gondolatok, mint még soha. Ha az az ájult alak ott Camin, akkor a másik akár még Ace is lehet! - Add csak ide azt a tömörgumi-tömítést! - mutatott egy, Rence keze ügyében lévő, gumiladba szerű valamire. Meg sem várta, míg társa egyáltalán kérdésre nyitja a száját, máris pontosan fejbe dobta Dotrit, de nem bújta elő rejtekhelyéről.

A nőt váratlanul érte a támadás, a fejét dörzsölgetve gyorsan körbenézett, hogy honnan érkezhetett az égi áldás.

- Van itt valaki rajtunk kívül? - nyomta bele a szerelő állába a sugárvetőjét.

- Csak a droidok... - nyögte a szerelő, és ahogy a mondat elhagyta a száját, holtan esett össze.

- Nekem nem úgy tűnik - mondta Dotrie és elindult a helyiség hátsó, sötétebbik vége felé.

- Miért nem győződsz meg róla a saját szemeddel, Sharian?! - kiabált ki Moe a hangárból, de egyelőre nem mozdult, és intett Rence-nek is, hogy maradjon. Közben vetett pár kétségbe esett pillantást a halott szerelőre.

- Csak óvatosan, Lizi - suttogta Rence. - Ez egy sephi, lehet, hogy már 500 éves... Több tapasztalata van, mint kettőnknek együtt.

Eközben Dotrie egyre csak araszolt a sötétség felé, kezében ott volt sugárvetője, lövésre készen. Nem szólt egy szót se, sejtette, hogy kivel hozta össze ismét a sors. Fülelt, és várta, hogy a szeme hozzászokjon a sötétséghez.

Moe lélegzetvisszafojtva várt, hogy a fejeadás végre karnyújtásnyira közel legyen hozzá. Végig sem gondolta, hogy mit akar tenni, csak annyit érzett, hogy nagyon zabos volt. A következő pillanatban az egyik szervizrobot leejtette azt a csavaros dobozt, amit a hangár egyik végéből épp a másikba próbált átvinni. Moe Rence hathatós közbenjárását vélte felfedezni a történetek mögött.

Dotrie rögtön a hang irányába fordította a fejét, és ezt az egy pillanatnyi figyelmetlenséget használta ki Moe, és nekifutásból hátba rúgta a sephit, aki a kölcsönkapott lendület hatására arccal bezuhant pár fémpolc közé. Moe úgy vetette rá magát, mint egy felbőszült anyatigris, teljes erejéből a nő fegyvert tartó kezére lépett, hogy kimorzsolja belőle a sugárvetőt. Hajánál fogva rángatta fel a kissé kótyagos Dotrie-t, aki viszont igencsak keményen küzdött szabadulásáért. Erről csak Rence sugárvetőjének csöve tudta lebeszélni. Moe lassan kiaraszolt sakkban tartott foglyával a napfényre. Rence hátulról fedezte.

- Gondolhattam volna, hogy ha Camin itt van, te sem lehetsz messze - mondta a sephi, közben észrevétlenül megnyomott egy gombot a csuklójára erősített komegységen. Mielőtt Moe reagálhatott volna valamit, a hajó rámpáján megjelent egy rohamosztagos, és leadott egy lövést, ami azonban nem talált el senkit.

Mielőtt a katona újra próbálkozhatott volna, Rence probléma nélkül ártalmatlanná tette egyetlen egy lövéssel.

A lövések hallatára újabb két rohamosztagos tűnt fel a rámpa tetején, akiket Rence ismét ügyesen ártalmatlanná tett. Moe úgy érezte, a sephi egyelőre csak hátráltatja, ezért bal karját hirtelen szorosan a nő nyaka köré fonta. Dotrie egy ideig megpróbált kiszabadulni, de rángásai körülbelül fél perc után abbamaradtak és ájultan rogyott a földre. Moe kicsit arrébb rugdosta, majd fellopakodott a hajó rámpáján.

Dotrie-t sem ejtették ám a fejére. Direkt hamarabb ájultnak tettette magát, így éppen csak elsötétedett előtte a világ, de nem vesztette el teljesen az eszméletét. Pár pillanatig még mozdulatlanul feküdt, megvárta míg Moe felér a rámpa tetejére, majd óvatosan ismét megnyomta a csuklóján lévő komegység gombját. A rohamosztagos olyan lendülettel vágódott ki a rámpára, hogy összeütközött Moe-val, így a nő éppen egyensúlyából kibillenve készült leesni a rámpa széléről. Sharian csak erre várt, felpattant a földről, és mozdulatát azzal fejezte be, hogy vibrokését egyenesen Moe irányába dobta. Erről persze áldozata mit sem sejtett - Moe-t hajszál választotta csak el attól, hogy lezuhanjon, de végül mégis talpon maradt. Szemből a rohamosztagos fegyverével...

Rence lassan felocsúdott az ábrándozásból és már csak azt látta, hogy egy vibrokés repül Moe felé. Rögtön beazonosította, hogy honnan érkezett a támadás – olyan hidegvérrel lőtte le a sephit, ahogyan az percekkel korábban elintézte a szerelőt.

A következő lövése a rohamosztagos kezét találta el, mire a katona elvesztette egyensúlyát és rázuhant Moe-ra, eltaszítva így a kés útjából a nőt. Rence még egy harmadik lövésre is rászánta magát, ezzel elintézve az utolsó rohamosztagost is.

Gyorsan odasietett Moe-hoz, és kihúzta a páncélos holttest alól a nőt.

- Remélem, most már nem csodálkozol azon, hogy nem éreztem elég jól magam a rohamosztagosok között... - csóválta a fejét a férfi, miközben Moe megigazgatta a ruháját.

- Na ja. Szerintem is kövérítene téged ez az egyenruha! - értett egyet Moe, de legszívesebben már szárnyalt volna felfelé a hajóra, hogy megnézzé Camint. Megsimogatta Rence vállát, de közben már fél lábbal a rámpán volt. Hallgatózott picit, de nem hallott bentről semmit, így hát bemerészkedett.

4.

Pár óra elteltével Akane és Teleia tértek magukhoz legelőször, nem hiába, nekik segítségükre volt az Erő. Nem sokkal utánuk Ace is magához tért, enyhén meglepődött, amikor a szemét kinyitva Akane arca mellett egy számára ismeretlen, fekete bőrű férfi arcát is megpillantotta.

Caminnak sikerült a legkésőbb magára találnia. Moe már legszívesebben nyakon öntötte volna egy vödör hideg vízzel, de amikor éppen indulni akart a vízért, Camin megmoccant, megdörzsölte a szemét és felült Rence hajójának egyik priccsén. Lassan körbenézett, magában azonosította Akanét, Teleiát, Ace-t, az ismeretlen férfit, Moe-t...

Talán még a száját is eltátotta döbbenetében. Aztán pislogott párat és újból szemügyre vette a Moe mellett ácsorgó férfit.

- Hello – szólalt meg Rence, mikor már kezdte zavarni, hogy Camin őt méregeti. – Rence Holden vagyok.

Moe nem is tudott megszólalni, csak nézte a pilótát, mintha évezredek óta nem látta volna. Utána azonban gondolkodás nélkül a nyakába vetette magát és megölelte.

- Úgy örülök, hogy jól vagy! - szipogta a férfi nyakához bújva. Rence csak felhúzott szemöldökkel szemlélte az eseményeket.

- Nem is tudtam, hogy ilyen oldalad is van, Lizi - állapította meg. - Te például tudtad? - sandított Teleiára.

Teleia arcán csak szétterült egy sokatmondó vigyor.

ÍRTA
Edina & Eszter